



PREPOROD

www.sindikat-preporod.hr



**Riječ
predsjednika**

Uspjeh

Nakon dva tjedna od završetka naše akcije prikupljanja potpisa za raspisivanje referenduma, zapalo me, zapravo natjeralo me, jer si nikad ne bih oprostio da ova akcija ne bude popraćena i prigodnim glasilom, da *ohlađene glave* pokušam sažeti, rezimirati priču koju sam početkom lipnja najavio, priču koja je ovih dana dobila svoj sretan završetak. Uspješan ishod svakog posla u koji se upuštamo može biti trostruk: rezultat može planiran, rezultat može biti priželjkivan („sanjan“) i rezultat može biti nestvaran, nevjerojatan, fantastičan. Hladnim jezikom brojki, priželjkivao sam 400 tisuća potpisa, sanjao pola milijuna, a za brojku 625 tisuća nije bilo mjesta niti u mojim najluđim snoviđenjima.

Sad kada je sindikalna bitka svih bitaka iza nas i kada će iz dana u dan rasti broj „general“ koji su znali da će skupiti veći broj potpisa i od planiranog i od priželjkivanog, meni, neki bi rekli, „nevjernom Tomi“ još uvijek nekoliko puta dnevno glavom prođu subverzivne misli o kišnim danima u lipnju koji su se baš ove godine mogli zaredati i potjerati naše volontere sa štandova, o javnoj baražnoj vatri na relaciji Linić – Milanović koja se zlokobno nadvila nad naše prikupljanje potpisa, o nogometnom rezultatu iz Sao Paula koji je naciju mogao prikovati uz televizore umjesto uz naše štandove... O jednom i o drugom i o trećem, a našlo bi se još toga, naša je akcija visila punih petnaest dana doslovce na niti. Niti koja je mogla puknuti u svakom trenutku.

Unatoč tome što se radilo o jednoj dobro osmišljenoj priči, unatoč nevjerojatnom poslu koji je prethodno odrađen, unatoč spremnosti znanih i još više nezvanih pojedinaca da bez ostatka nesebično pridonese postignuću zajedničkog uspjeha, dakle, unatoč svemu ovome u ovako zahtjevnoj aktivnosti nikad organizatori ne ovise samo o sebi. Uspjeh ovisi i o toliko toga na što se ne može utjecati, o toliko toga što se preklapa u javnom prostoru s aktivnošću koju provodite. Kako se naša akcija primicala završetku tako su se umnažala mjesta s kojih nam je stizala potpora. Ma koliko se to pojedincima činilo nestvarnim, riječi su podrške stizale s raznoraznih adresa – od političara iz reda vladajućih i opozicijskih stranaka, preko molitvene logistike iz nekoliko samostana časnih sestara, do uglednika iz Akademije, Matice hrvatske, sveučilišne zajednice, Katoličke crkve...

Sve u što se čovjek u životu upušta može uspjeti i ne uspjeti. Kada me se ovih dana pitalo a što ako ne uspijemo ja bih papagajski odgovarao: Uspjet ćemo, a u suprotnom – Ništa, ništa! I još bih dodavao. Neuspjeh neće biti tako strašan iz razloga što bi gore od ikakvog neuspjeha bilo ništa ne pokušati, bespomoćno čekati. Danas, kada je sve iza nas, slobodno mogu reći da smo uspjeli i zato što nam ruke i srce nije sapinjao strah od neuspjeha. Uspjeli smo i iz razloga što nismo u priču ušli „s figom u džepu“, uspjeli smo što smo stali na stranu onih najslabijih, na stranu onih za koje su u Vladi vjerovali da ćemo ih ostaviti na cjedilu. Uspjeli smo i zato što je naša priča imala glavu i rep, uspjeli smo što nas se nije uspjelo i što se nismo sami uspjeli – podijeliti. U zemlji svih mogućih podjela, građani, obični ljudi, sve više traže zajedništvo. Sindikati su, čak njih sedamnaest, unatoč svim svojim neslaganjima, sporenjima, sukobima, od početka do kraja zajednički odradili stvar. I to su nam naši članovi, naše kolegice i kolege izvan sindikata, građanke i građani u širokom dobnom rasponu od maturanata do umirovljenika (posebna im hvala!) obilatno honorirali potpisivanjem naših lista.

U svakom pokušaju sučeljavanja svega onoga što nam nije i onoga što nam jest išlo u prilog u ovom našem poduhvatu, nikako ne smijemo prešutjeti niti silnu želju za uspjehom, želju koja je, nekima se učinilo, graničila kod pojedinaca s ludošću, fanatizmom. U planetarno poznatom romanu *Alkemičar* brazilski pisac Paulo Coelho je vezu između želje i uspjeha *pojasnio* rečenicom: „Kad nešto doista žarko želiš, onda se cijeli svijet uroti da tu želju i ostvariš“. Kada zajednička želja poveže ljude, znane i puno, puno nezvanih, onda je u uspjeh gotovo neprikladno, nepristojno, sumnjati.

REZULTATI PRIKUPLJANJA POTPISA ZA REFERENDUM PROTIV OUTSOURCINGA



Građani su odlučili – na Vladi je red!

Nakon petnaestodnevnog prikupljanja potpisa, te nakon desetodnevnog objedinjavanja prikupljenih potpisa, predstavnici 17 sindikata, koji su osmislili, pokrenuli i proveli aktivnost za raspisivanje referenduma za donošenje Zakona protiv izdvajanja pomoćnih poslova u javnom i državnom sektoru, obavještavaju javnost kako je prikupljeno 624 tisuće potpisa. Radi se o 250 tisuća potpisa više prema popisu birača za zadnje Europske izbore (3 740 951) ili 170 tisuća potpisa više od popisa birača Ministarstva uprave (4 524 112 birača) – rekao je na konferenciji za tisak održanoj 1. srpnja Željko Stipić, predsjednik Sindikata Preporod te naglasio da je umjesto predviđenih 10 posto ovom aktivnošću prikupljeno 16,70 posto potpisa birača. Prema popisu birača u županijama najveću je podršku akcija prikupljanja potpisa dobila u Gradu Zagrebu (151 725 potpisa ili 22,36 posto), Osječko-baranjskoj županiji (54 874 potpisa ili 20,94 posto) Krapinsko-zagorskoj županiji (21 850 potpisa ili 20,26 posto), Bjelovarsko-bilogorskoj županiji (19 408 ili 19,20 posto) i Međimurskoj županiji (17 882 potpisa ili 18,92 posto).

Zahvala

- građankama i građanima koji su svojim potpisima poduprli sindikate u njihovoj borbi za očuvanjem radnih mjesta i zaštiti javnog interesa;
- volonterkama i volonterima koji su svojim nesebičnim zalaganjem omogućili prikupljanje dovoljnog broja potpisa;
- brojnim podupirateljima sindikalne inicijative, uglednim pojedincima, Katoličkoj crkvi, sindikatima, institucijama nevladinih udruga...;
- urednicima, novinarima, fotoreporterima... medijima koji su istinu o referendumu približili građanima.

Kako to rade u Europi

U Italiji je potrebno prikupiti 500 000 potpisa u roku od 90 dana (ukupan broj stanovnika je 58 133 509)

U Švicarskoj je potrebno prikupiti 50 000 potpisa u roku od 100 dana (ukupan broj stanovnika je 7 523 934)

U Mađarskoj je potrebno prikupiti 200 000 potpisa u roku od 4 mjeseca (ukupan broj stanovnika je 9 981 334)

U Hrvatskoj je potrebno prikupiti 450 000 potpisa u roku od 15 dana (ukupan broj stanovnika je 4 300 000)

– S obzirom na sve otegotne okolnosti (kratak organizacijski period, promjena modela izdvajanja *outsourcing* – *spin-off*, usredotočenost javnosti na slučaj Linić i Svjetsko nogometno prvenstvo) nevjerojatno visokim ocjenjujemo odziv građana ovoj inicijativi 17 sindikata – rekao je Stipić.

Predaja, provjera i kampanja

U idućih desetak dana sve potpisne liste će biti priređene za predaju predsjedniku Hrvatskog sabora Josipu Leki. Predaju potpisa sindikati planiraju početkom tjedna u kojem Sabor završava s radom i započinje s ljetnom

stankom. Kako se radi o broju potpisa koji značajno nadmašuje propisanih 10 posto, u sindikatima ne očekuju da će se odužiti predviđeni postupak provjere. Realno je očekivati da postupak provjere završi do kraja rujna i da se referendum provede u listopadu. Nakon predaje potpisa predstavnici 17 sindikata će odmah započeti s pripremnim radnjama za organizaciju referendumske kampanje.

– Glavni će nam zadatak biti uvjeriti sve koji će izaći na referendum kako je izdvajanje pomoćnih poslova u posebnu državnu tvrtku (tzv. *spin-off*) značajno skuplje rješenje od postojećeg. Predlagali smo, a predlagat ćemo i ubuduće, rješenja kojima je moguće ostvariti uštede na ovim poslovima u okviru racionalnijeg upravljanja i ujednačavanja postojećih standarda. Na financijskim analizama, s jedne strane, i prijedlozima koji omogućavaju uštede, s druge strane, nastojat ćemo pridobiti građane da svakako izađu na raspisani referendum i da se izjasne za donošenje Zakona kojim će se „zabraniti izdvajanje pratećih i neosnovanih djelatnosti u javnom sektoru“ – istaknuo je Željko Stipić.

M. Novačić



Biljana Pavelić

Biljana Pavelić
koordinatorka za Grad Zagreb

Pamtim samo sretne dane

Kad bih rekla da smo znali što nas čeka i da smo imali razrađen plan – lagala bih, no na kraju je sve ispalo gotovo savršeno. Poslovi su se nekako sami od sebe raspodijelili. Kolegica Gordana je preuzimala prikupljene potpise sa štandova i sortirala ih, prebrojavala i slušala „svagdašnje jadikovke“ kolega s terena, Sonja je komunicirala sa županijskim koordinatorkama, a moj zadatak je bio raspoređivati volontere na sedam štandova. To je značilo sate telefoniranja, koordiniranja tko kad dolazi, kad odlazi, tko uzima materijale, tko ih vraća, a uz to je još trebalo uzeti u obzir da se nekome baš pokvario automobil, pa prebaciti dežurstvo na neki drugi dan, da su nekome došli neplanirani gosti, da se razboljelo dijete da bi netko dežurao na štandu na Jarunu i to u točno u određenom periodu te ako to nije moguće, onda ne želi volontirati.

Bilo je predivnih ljudi kojima ništa nije bilo teško. Kolegica Cvjetković volontirala je cijeli tjedan sa svojim kolegama na štandu Svetice, a kolega Mrvoš na štandu Dubec. Mnogi su volontirali po nekoliko dana, neki i nakon noći provedene na svadbi, trudne kolegice nisu htjele propustiti dežurstvo na štandu, neki su dolazili iz Jaske na štandove u Zagreb. Dogodilo se i ono što smo nekad smatrali nemogućim, a to je sjajna suradnja s Nezavisnim sindikatom, odnosno kolegom Turalijom iz Prehrambeno-tehnološke škole s kojim smo dijelili štand na tržnici Dubrava. Ponekad je trebalo „uskočiti“ i na štand na Trgu bana Jelačića, zamijeniti predsjednika dok je on na televiziji ili na nekom sastanku. To je bio najzanimljiviji dio posla. Zavidio me angažman „penzića“ koji su sami prilazili štandu. Istina, ponekad ste zauzvrat trebali poslušati cijelu storiju o prošlim vremenima, ali nama koji radimo u školi ionako ne manjka strpljenja.

I što reći za kraj, možda najbolje: „pamtim samo sretne dane“ i ona lijepa iskustva. I zato hvala svima koji su na bilo koji način sudjelovali i pridonijeli našem zajedničkom uspjehu.

Domagoj Bujadinović
koordinatorka Vukovarsko-srijemske županije

Velik trud brojnih aktivista

U Vukovarsko-srijemskoj županiji provodili smo prikupljanje potpisa u svim gradovima u Županiji – Vinkovcima, Vukovaru, Županji, Iloku

i Otoku. Kao što je bilo i očekivano, najviše potpisa prikupili smo u Vinkovcima kao gradu s najvećim brojem stanovnika. Prikupljeno je nešto manje od 21 000 potpisa građana. Iako je u akciju bilo uključeno 17 sindikata, najveći teret prikupljanja potpisa iznijela su tri školska sindikata koji su organizacijom svojega članstva svakodnevno pokrivali štandove. Organizacija među sindikatima je bila na vrlo dobroj razini te smo snage usmjerili zajedničkom cilju. Kao što je očekivani rezultat višestruko premašen u državi, tako se dogodilo i u našoj županiji.



Domagoj Bujadinović

Broj prikupljenih potpisa govori sam za sebe. Građani su se rado odazivali, davali svoj potpis i izražavali svoje otvoreno negodovanje i nezadovoljstvo idejom *outsourcinga*. Predstavnici sindikata su na terenu odgovarali na upite građana, rado davali dodatne informacije te kroz komunikaciju s građanima uvidjeli visoku razinu građanskoga nezadovoljstva. Posebno je pohvalan bio odaziv i angažman naših kolega i kolegica koji su vrlo ozbiljno shvatili važnost pravovremene akcije i ulaganja vlastitoga truda i vremena. Treba istaknuti i zavidnu međusobnu suradnju sindikata koja kao rezultat ima već spomenuti premašeni broj prikupljenih potpisa. U svakodnevnoj komunikaciji s građanima posebno mi je bio dojmiv susret s pripadnikom Hrvatske vojske koji je u odori i vidno oduševljen došao dati podršku akciji. Naime, razočaran je rezultatima *outsourcinga* koji je u MORH-u već proveden i pokazao se velikim promašajem. Ovim putem se posebno zahvaljujemo građanima koji su svojim potpisom podržali našu zajedničku akciju te kolegama, kolegicama i aktivistima koji su u ostvarenje zajedničkoga cilja uložili svoje slobodno vrijeme i velik trud.

Drago Katalinić
koordinatorka Ličko-senjske županije

Odaziv građana iznad očekivanja

Kad sam postavljen za koordinatorku za Ličko-senjsku županiju, a vezano uz akciju prikupljanja potpisa za referendum, bila je neophodna brza organizacija, a problema je bilo na pretek, jer je županija teritorijalno velika, kratak je bio vremenski rok provedbe, puno je nepoznatih ljudi moralo raditi kao tim. Održao sam kontakt-sastanak u Gospiću sa županijskim sindikalnim povjerenicima drugih sindikata na kojemu smo dogovorili i isplanirali aktivnosti i podijelili zaduženja.

Već od samog početka akcije prikupljanja potpisa, pojedinci su zvali i raspitivali se gdje se nalazi štand,



Drago Katalinić

kao i neka poduzeća i ustanove (starački domovi i druge) koje iz nekog razloga nisu bile uključene u akciju, a željeli su dati svoj doprinos. Uključili su se građani različitih profila i dobnih skupina – na štandovima su se osim domara, čistačica, nastavnika i profesora okupljali i mladi i stariji građani koji su željeli pomoći, i to ne samo svojim potpisom.

Odaziv, vidljiv i po rezultatu, bio je iznad očekivanja. Tek kod manjeg dijela građana se osjetila rezerviranost, a neki su se i ispričavali za nepotpisivanje iz bojazni od eventualnih posljedica jer rade kod privatnika ili preko agencije, ali dali su punu podršku.

S druge strane, koliko su ljudi svjesni važnosti akcije pokazalo se i u nizu situacija kad bi građani došavši do štanda shvatili da nemaju dokumente, odlazili kući po svoj OIB i vraćali se na potpis. A neki su pitali smiju li se više puta potpisati!

Bez obzira na nekolicinu kolega povjerenika koji su se neznatno ili nikako uključili u akciju kao koordinatorka pohvaljujem revnost svojih kolega koji su bili aktivni, dežurali na štandovima i maksimalno promovirali akciju.

Hrabroslav Filaković
koordinatorka u Karlovačkoj županiji

Obični mali ljudi velikog srca

„Hrabroslave, trebamo biti ponosi. Imamo preko 500000 potpisa i još stižu novi“ – glasila je SMS poruka Željka Stipičića, predsjednika našeg sindikata. Moj odgovor je bio kratak: „I jesam ponosan!“ Uspjeli smo. A iskreno ne tako davno, nisam bio siguran u uspjeh naše akcije. Tim prije što smo imali malu neugodnost pri otvaranju štanda ispred Ka-

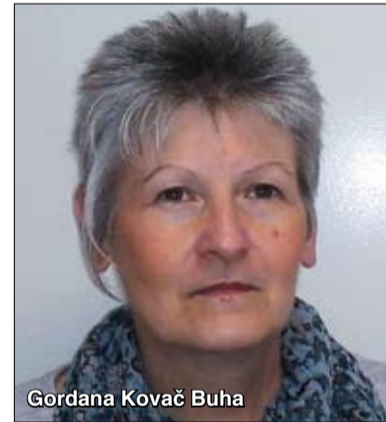


Hrabroslav Filaković

uflanda u Karlovcu. Naime, jedna gospođa „zrelje“ dobi povišenim je tonom govorila kako nas treba biti sram, da će stati i vikati ljudima da ne potpisuju, da spremačice rade, a toliko ljudi ne radi... Možda baš njoj u inat počeli su pristizati obični mali ljudi, ljudi velikog srca, ljudi puni razumijevanja, dobrote. Bez obzira na vrućinu strpljivo su čekali u redu da se potpišu na listu.

A da prikupljanje potpisa nije lako uvjerali su se svi oni znani i nezvani volonteri koji su satima i satima strpljivo stajali na štandovima, među kojima je bilo i profesora i kuharica i policajaca i stručnih suradnika, tajnika i spremačica... Bilo je i nezaposlenih. Bio sam s njima, vidio sam žar u njihovim očima, želju za uspjehom. Na početku akcije svi smo bili pomalo napeti, nervozni, jer trebalo je prikupiti 12000 potpisa! Što ako ne uspijemo? Ali uspjeli smo. Uspjeli smo zahvaljujući ljudima velikog srca, umirovljenicima, radnicima, nezaposlenima... Više od potpisa značila nam je njihova iskrena podrška i topla ljudska riječ. Posebno su bili emotivni susreti s nezaposlenima, koji su nam došli pomoći i poželjeti sreću unatoč svojoj nesreći. Dojmio nas se i susret s gospođom koja nam je rekla kako jako dobro zna što znači *outsourcing* jer već 7 godina radi kao spremačica u jednoj privatnoj firmi specijaliziranoj za čišćenje.

I baš nekako u vrijeme provođenja naše akcije Slavoniju su pogodile velike poplave. Prvi su u pomoć priskočili mali obični ljudi, ljudi s dušom, oni koje ne primjećujemo, a susrećemo ih svakodnevno. To su ljudi koji se pojave niotkuda baš kad ih najviše trebamo... i u sljedećem ih trenutku opet nema... ali dobro je znati da su tu negdje... Neizmerno sam ponosan na te obične male ljude, ljude velikog srca.



Gordana Kovač Bluha

Gordana Kovač Bluha
koordinatorka za Grad Zagreb

Ovako bi trebale izgledati sve sindikalne akcije

Da mi je netko nepunih mjesec dana ranije rekao kako ću više vremena provoditi u prostorijama sindikata nego na poslu ili kod kuće, kako će mi prva pomisao ujutro i zadnja prije kratkog sna biti sindikat, kako ću svoju gimnazijalku, koja uopće nije „luda za knjigom“ pred kraj školske godine viđati povremeno i na kratko, kako pri tom danima neću spremiti pošten ručak, da ću odustati od glačanja i brisanja prašine, da ću uza sve to morati odlaziti na svoj posao u školu i odraditi sve školske obveze – rekla bih kako bi u takvoj situaciji sigurno netko pao mrtav! Ili ja ili neprijatelj zbog kojeg se sve to dešava, a to je *outsourcing*, odnosno netom provedena akcija prikupljanja potpisa.

A biti koordinatorka za Grad Zagreb je zaista velika obveza, jer moraš rasporediti nedovoljan broj volontera na sedam štandova, u dvije smjene, u petnaest dana, zatim prikupljati liste, odraditi smjenu u školi, rješavati probleme na terenu, središati prikupljene liste i vraćati se kući nikad prije 23 sata. Nisam osjećala

umor, ali sam zato osjećala strah! Što ako ne uspijemo prikupiti dovoljan broj volontera, ili potpisa? Što ako ne zbrojim glasove dobro? Što s krivo popunjenim listama koje su bile redovna pojava usprkos svim danim upozorenjima?

Gledala sam čelnike sindikata koji su sate i sate po silnoj vrućini stajali na Trgu, prikupljali potpise, dolazili u sindikat na sat-dva odmora i vraćali se nazad. Uz smijeh, bez imalo sumnje u uspjeh. Sve to me podsjećalo na maturalno putovanje – ushićenje i veliki planovi prije puta, strah za vrijeme putovanja da se nešto ne dogodi što će sve planirano pokvariti, umor ali osjećaj zajedništva i onaj neobuzdani povremeni smijeh kada nikome sa strane ništa nije smiješno osim onima koji su nagurani u istu sobu. Imala sam osjećaj da sudjelujem u nečem velikom, ispravnom, nečemu što bi trebalo imati dalekosežne kvalitativne posljedice i počela sam uočavati ljepotu zajedničkoga sindikalnog djelovanja. I nitko mi ne može oduzeti osjećaj zadovoljstva da sam sudjelovala u uspješnoj realizaciji jedne velike, ljudske, prave sindikalne akcije u kojoj je po prvi put sudjelovalo 17 sindikata okupljenih u borbi za isti cilj. Baš dobar osjećaj!



Irena Levačić

Irena Levačić
koordinatorka za Međimursku županiju

Kako sam preživjela prikupljanje potpisa

Onog trenutka kad sam saznala za akciju prikupljanja potpisa za referendum, vrijeme, koje mi i inače brzo prolazi, počelo je juriti. Trebalo je sazvat Međuzupanijsko vijeće, objasniti cilj akcije, nositelje, način rada... Trebalo je djelovati brzo. Podršku su nam dali mladi, stari, zaposleni, nezaposleni, razočarani. Neki nisu sa sobom imali JMBG ili OIB, pa su se više puta vraćali. Majka našeg gimnastičara Filipa Udea dolazila je nekoliko puta dovodeći prijateljice na potpis. Naslušali smo se tužnih priča o neispłaćenim plaćama u bivšim međimurskim firmama... Svjedočili smo i simpatičnim prepirkama bračnih parova od kojih je ona silno podržavala našu akciju, a on nas ukorio.

Potpisivanju su se priključili i brojni ravnatelji, učitelji, nastavnici, djelatnici škola i članovi njihovih obitelji. U ta dva tjedna bilo je zabavnih, ali i neugodnih trenutaka. Jedna se prolaznica zaustavila, čitala što piše na plakatu, a kad sam joj pojasnila, uputila mi je pogled prepun prezira. Održala mi je „bukvicu“ da sam „zadvojena socijalizmom i da nek prestanem tako

razmišljati, jer svi smo na tržištu rada". Jedan me gospodin pozvao nek dođem malo u realni sektor, pa ću vidjeti kako se tamo radi. Prije toga je „teško odradio“ dva sata sjedenja u sjeni kafića i s prijateljima naveliko komentirao našu sindikalnu akciju.

Radim 27 godina, većinu staža bavim se i sindikatom, organizirala sam i provodila mnogobrojne štrajkove i referendum, ali nikad mi nije bilo ovako stresno. No, znala sam da nisam sama, da imam veliku pomoć našeg umirovljenika Ivana i ostalih kolega iz drugih sindikata, naše povjerenike i volontere. Nakon svega, otkrila sam zašto sam mjesec dana osjećala užasan nemir: uspjeh jest zajednički, ali odgovornost za neuspjeh bila bi moja.

Stoga – hvala svima koji su na bilo koji način doprinijeli uspjehu akcije, jedne od najvećih u dvadesetogodišnjem postojanju Preporoda.

sindikati iz sustava obrazovanja, znanosti i zdravstva. Trud povjerenika na terenu da se animira što veći broj volontera je bio presudan faktor da akcija uspije. Njihova angažiranost se odrazila na broj potpisa, pa su tako neka manja mjesta skupila više potpisa od pojedinih gradova s daleko većim brojem stanovništva. Prikupljenih 22000 potpisa pokazalo je da građani Sisačko-moslavačke županije vjeruju da su prava malog čovjeka još uvijek važnija od bespoštedne bitke za profitom.



Željka Kollert

Željka Kollert
koordinatorka za
Bjelovarsko-bilogorsku
županiju

Za radna mjesta

Završio je dio jedne lijepje priče. Priče u čiju sam realizaciju uložila cijelu sebe i veliki dio svoga vremena. Sada je tu samo toplina oko srca. Olakšanje. Sjećanja na euforične dane još su svježja. Petnaest je dana projurilo u trenu. Bili su to dani isprepleteni organizacijom dežurstava na štandovima, telefonskim pozivima, prikupljanjem, zbrajanjem i evidencijom potpisa te svakodnevnim radom na štandu. Upravo tu, na štandovima, punile su se baterije. Lijepo je bilo vidjeti i čuti građane koji sami prilaze štandu, potpisuju i podržavaju akciju. Lijepo je bilo vidjeti građane koji su prepoznali akciju koja je od velike važnosti za javni interes.

Tužno je bilo čuti priče građana koji na žalost već jesu dio robovlasničke *outsourcing* mašinerije. Priču zaštitara čiji gazda radniku daje tek četvrtinu onoga što dobije za njega od države. Priču čistačice koja čisti četiri ustanove u različitim dijelovima grada i nema plaćene putne troškove. Priču čistačice koja čisti čak sedam ustanova i nikoga ne zanima kako će ona to sve stići odraditi kvalitetno i na vrijeme. Priču čistačice koja ne dobiva dovoljno sredstava za rad, te ne može svoj posao odraditi kvalitetno. Priču čistačice koja svaki mjesec dobiva novi ugovor i ne zna na koliko će sati biti zaposlena sljedeći mjesec.

Zato za sve one koji su se, za vrijeme provedbe naše akcije, pitali čemu sve to? Odgovor je samo jedan, kratak i jasan. Sve je to za očuvanje radnih mjesta. Ne želimo da jednoga dana naše tehničko osoblje priča ovakve priče.

Sada kada imamo dovoljan broj prikupljenih potpisa, broj koji niti jedna Vlada ne može zanemariti, sada mogu reći da sam sretna jer smo mi pomogli u borbi za očuvanje radnih mjesta. Sada mogu reći da sam sretna jer sam bila dio ove prekrasne sindikalne priče. Koliko god je bilo naporno toliko je bilo i lijepo svaki se dan čuti sa sindikalnim povjerenicima različitih sindikata i različitih zanimanja. Ovom smo akcijom pokazali što zajedno možemo i koliko zajedno vrijedimo.



Nermin Nurkić

Nermin Nurkić
koordinatorka za Sisačko-
moslavačku županiju

Prava malog čovjeka važnija od profita

S obzirom da nisam županijski povjerenik, a ni zamjenik, jako me iznenadilo Željkin poziv i molba da preuzmem organizaciju prikupljanja potpisa u Sisačko-moslavačkoj županiji. U tom trenutku je bilo najlakše reći „žao mi je, nemam vremena, nek to preuzme netko drugi“, a tako teško „pristajem, ja ću to preuzeti“. Moram priznati da sam se tih misli nekoliko puta sjetio, a pogotovo u onim kriznim situacijama kad sam pomišljao „što mi je to trebalo“. Koliko god je ovaj posao bio težak i zahtjevan, toliko je i veće bilo zadovoljstvo kad smo posao priveli kraju i kad sam kutiju s potpisima predao u središnjicu.

Prve informacije s terena nisu bile ohrabrujuće. Nedostajalo je volontera, a oni koji su i bili na štandovima doživljavali su neugodnosti – što je bilo i očekivano s obzirom da je tih dana iz medija dolazilo puno toga što našoj akciji nije išlo u prilog, ali na kraju se pokazalo da su to bile samo početne teškoće. Priključivalo nam se sve više volontera, bilo je sve manje neugodnih situacija, a i počeli smo se približavati planiranom broju potpisa.

Činjenica da se borimo za one najslabije u sustavu dala nam je svima snage da još gorljivije branimo svoje stavove pred onima koji misle drugačije i da ne posustanemo. Drago mi je da su naši članovi pokazali osjetljivost i solidarnost, da su žrtvovali svoje vrijeme i borili se za one u javnim službama koji imaju najmanje, koji su toliko su puta bili uz nas.

Najveći teret u akciji preuzeli su

KOMENTAR MILJENKA JERGOVIĆA

Ukidanje školskih čistačica akt je protiv odrastanja



Umjesto njih u škole bi, kao vanjska radna snaga, trebale stići ropkinje iz neke nove privatne tvrtke. To bi, misle socijaldemokrati, bilo jeftinije

Neka je budaletina iz Ministarstva obrazovanja odlučila, ili je odluku, ipak, donio kakav besprizorni idiot, a možda i desničarski huligan, potencijalni batinaš, socijaldemokrat s duhovnom i inelektualnom legitimacijom Tomašičke Ruže, da u školama više ne bude školskih čistačica, nego da se poslovi čišćenja i ređenja daju u podnajam, tojest da se autsorsaju, ropkinjama iz povlašćenih privatnih tvrtki. Samo se moralno insuficijentnom mamlazu takvo što moglo omaknuti.

Ako mu se, pak, nije omaknulo, tada se radi o rijetko nedvosmislenom političkom i svjetonazorskom stavu, čiji je cilj da se đacima sugerira kako nismo svi jednaki, nego se dijelimo na robove i gospodare. Svatko tko je išao u školu zna da su školske čistačice, spremačice, tete s usisivačima, metlama, krpama i kantama prljave vode, važni akteri nastavnoga procesa, ali i procesa odrastanja. Izuzeti ih iz školskoga kolektiva čin je protiv odrastanja, protiv saznavanja, protiv djetinjstva.

Evo kako je bilo: u školi koja je nosila ime Silvija Strahimira Kranjčevića, našega sarajevskog pjesnika, prognanog iz Hrvatske, sve smo čistačice zvali – teta Fata. Bilo ih je desetak, i možda se neka zbilja zvala Fata, ali mi smo ih sve tako zvali. I bilo je u tome neke dječje svireposti, organskoga šovinizma, pa smo već kao sedmogodišnjaci znali kako ćemo poniziti one koji se bave nelijepim poslom: čiste našu prljavštinu, lože razredne peći na ugljen, brinu se za red u jednome savršeno uneredenom, dakle usranom svijetu.

Takve su bile škole u ono vrijeme, sredinom sedamdesetih, takve su škole u svakome vremenu, ništa se tu ne mijenja. Svaka je teta Fata bila dobra, mudra i trpeljiva. Drukčije nas i ne bi preživjela. Mi smo namjerno prljali, rugali joj se, činili razne pasjaluke. Recimo, na užarenu kraljicu peći stavljali bismo komadiće gumice za brisanje, i onda bismo trčali niz hodnik, vičući: bojni otrovi, bojni otrovi...

Učiteljice i nastavnici bi svaku takvu situaciju, svaki takav incident u pedagoškom procesu, prepuštali teti Fati na rješavanje. Kada bi teta Fata priprjetila nepoznatom počinitelju, učiteljica, a ni razrednik nisu se htjeli petljati u odnos čistačice i učenika. I to je bilo mudro i ispravno. Trebalo nas je učiti životu, ali i nečemu što je skoro pa važnije od života: nismo, niti ćemo ikada biti bolji, pametniji, obrazovaniji, autoritativniji ljudi od svake tete Fate. Džaba nam sve škole i sva znanja, ako odrastemo u hajvane. Hajvan će rođenu mater autsorsati, zalud mu doktorati!

Jednom me je teta Fata, u trenutku potpunoga izbezumljenja, po nogama zalila kantom prljave vode. Dovukao sam se kući k'o popišan. Šta je bilo? Čistačica me zalila vodom? Šta si napravio da te zalije? To je, dobro pazite, pitanje koje čini tačku razlike između civilizacije i današnjega infantiliziranog i kretiniziranog hrvatskog društva, a i školstva: šta si napravo pa te teta Fata zalila vodom? U današnje bi doba, pretpostavljam, takva čistačica dobila otkaz, završila bi na naslovnici Jutarnjega, mogla bi biti sretna da je roditelji djeteta ne tuže, jer je, zamislite, kantom prljave vode zalila njihovoga kretenoidnog princa. Ne sjećam se više, doista, čime sam zaslužio da me teta Fata zalije, ali nema sumnje da je razlog bio dostojan svakoga današnjega kretenoidnog princa.

Škola je imala dva ulaza: iz dvorišta su, kroz

uska i niska, pomalo nedostojna vrata ulazili đaci. Preko porte, lijepe, samostanske austro-ugarske porte, prolazili su nastavnici i roditelji. Sedam godina išao sam u tu školu, sedam godina pokušavao sam barem jednom proći kroz glavna vrata, ali nije se moglo pokraj čika Šaćira. Golemi, sijedi starac s brčićima i u modroj kuti, partizanski prvoborac, spomeničar, radio je kao školski portir, podvornik i neka vrsta šefa logistike. Jednom sam s majkom pokušao ući na glavna vrata.

Nju je propustio, mene je vratio: neka ulazim tamo gdje ulaze đaci. Početkom devedesetih, školska zgrada je u postupku restitucije vraćena Crkvi, i danas je tu „Katolički školski centar“. Čika Šaćir je, bit će, davno umro, a ja nikada nisam ušao na ona vrata. Rijetkih prilika, kada prođem Ulicom Mehmeda paše Sokolovića, pored kapija svoje stare škole, ista mi stvar na um padne: da mi je ući! Sad bih to, možda, i mogao. Ili ipak ne bih: da uđem, morao bih prekoraciti preko čika Šaćira mrtvog. A oni su me učili da idući svome cilju ne gazim preko mrtvih.

Ugljen je raznosio Islam. Čovjek srednjih godina, koji je očito prebolio dječju paralizu. Dok hoda, svaki mu udov svoju politiku vodi, lete ruke i noge po nekom smiješnom prirodnom zakonu, onako kako ih je jednom davno naputila bolest, a mi mu se djeca, naravno, smijemo. Jak je, i zabacuje kantama oko sebe. Govori teško, svaku ga drugu razumiješ. Približiš li mu se previše, mogao bi te i udariti. Rugali smo se Islamu, on nas je učio plemenitosti. Da nije bilo njega, da nije bilo čika Šaćira i svake tete Fate, od okrutne bismo djece odrasli u još okrutnije, odvratne ljude. Ti ljudi su bili važni akteri pedagoškoga procesa. Isto je bilo i u drugim školama, u Sarajevu, u Bosni, u Hrvatskoj, svugdje. Bez njih nema školskoga kolektiva.

Moja se učiteljica zvala **Sofija Ištuk**, razrednik mi je bio **Mrvoje Filipović**, najveći književni autoritet mi je za cijeli život ostao strašni nastavnik srpskohrvatskoga/hrvatskosrpskog **Abdulah Šahmanović**. Direktor škole bio je dobar, blag čovjek, koji je inače predavao matematiku. Zvao se **Lazar Andrijašević**. Nitko od njih, pa ni veliki Šahman, nije se u moju društvenu svijest intenzivnije utisnuo od svake tete Fate, čika Šaćira i Islama. Kada netko spomene islam, ja se, vidite, prvo sjetim Islama. Dvije riječi koje se neznatno različito naglašavaju. Šiti se od sunita razlikuju po tome što šiti vjeruju da nije došao kraj vremena i da će se pojaviti skriveni imam, onaj koji će objasniti sve. U mome bi romanu ulogu tog Mahdija pred Sudnji dan odigrao školski ložac, koji je prebolio poliomyelitis. Bila bi to dobra priča, sve do trenutka kada se na nebu pojave dva Sunca...

Ne, nije ovo cmoljava reminiscencija, nisu ovo uspomene iz predmodernog doba, niti samo koristim prigodu da se narugam Željku Jovanoviću, tom nesposobnom ministru sporta i rasonode. Njemu se u zemlji filonacistkinje Ruže nipošto ne bih rugao. Bio bih hajvan kada bih to činio, a od hajvanlučka su me ustrajno odučavale tete Fate, čika Šaćir, Islam... I moj razrednik Mrvoje Filipović. Ali Jovanović baš mora da je bez pameti ako ne shvaća da bi autsorsanjem školskih čistačica, pretvaranjem tih žena u roblje, bio na korak bliži tome da i sam svrši u Jasenovcu. U Jasenovcu ledenih i bešćutnih dječjih srca.



2. lipnja U prostorijama Matice sindikata održan Okrugli stol na kojem se raspravljalo o štetnim posljedicama outsourcinga u javnim i državnim službama. Uvodna izlaganja održali su Branimir Mihalinec, Spomenka Avberšek, Željko Stipić, Siniša Kuhar i Ivan Burić. Moderator skupa bio je Matija Krofliin.

4. lipnja Dan uoči pokretanja aktivnosti prikupljanja potpisa održana tiskovna konferencija na kojoj su izneseni svi osnovni podaci o dvotjednoj sindikalnoj aktivnosti. Javnosti je predstavljeno referendumsko pitanje, ali je i građanima upućen poziv da se svakovrsno angažiraju u poslu prikupljanja potpisa.

5. lipnja Novinarima je na Trgu bana Josipa Jelačića u Zagrebu najavljena dvotjedna sindikalna aktivnost. Na Trgu će potpisi biti prikupljeni na dva štanda. Kako su štandovi na Trgu svojevrsni „izlog“ cijele akcije rečeno je kako će posao prikupljanja potpisa na Trgu obavljati predsjednici sindikata koji su pokrenuli zajedničku akciju.



11. lipnja Smijenjen je ministar znanosti, obrazovanja i sporta Željko Jovanović. Novi će ministar biti sveučilišni profesor **Vedran Mornar**. Preporod je novom ministru čestitao, a smjenu Željka Jovanovića pozdravio. Podsjetimo Sindikat Preporod je u prosincu 2013. godine proveo potpisivanje peticije „Mijenjajte ga!“ koju je potpisalo više od 13 tisuća zaposlenika u osnovnim i srednjim školama.

12. lipnja Predstavnici 17 sindikata s tiskovne konferencije progovorili o prvom tjednu provođenja aktivnosti prikupljanja potpisa. Posebno su istaknuti problemi koji su se pojavili u pojedinim sredinama (visoke cijene najma štandova i nepopustljiv stav trgovačkih centara). Također, na tiskovnoj konferenciji sindikati su javnost obavijestili o potpori koja organizatorima stiže od uglednih pojedinaca (don Ivan Grubišić)

* Predstavnici sindikata udruženih u Nezavisne hrvatske sindikate održali sastanak na kojem se razgovaralo o aktivnijem uključivanju sindikata udruženih u NHS u akciju prikupljanja potpisa.

13. lipnja Članove Organizacijskog odbora Mijat Stanić i Željko Stipić u Đakovu primio đakovačko-osječki nadbiskup i metropolit mons. Đuro Hranić. Razgovaralo se o dopuštenju da se potpisi mogu prikupljati i pred crkvenim objektima.

15. lipnja U Zadru županijski koordinatorski Jere Bilan, zajedno s Mijatom Stanićem i Željkom Stipićem iz Organizacijskog od-

bora 17 sindikata održali tiskovnu konferenciju s koje je objavljen podatak o prikupljenih više od 300 tisuća potpisa građana u svim županijama. Također, na konferenciji je izneseno i očekivanje organizatora o prikupljanju više od 500 tisuća potpisa.



16. lipnja Potpredsjednica Vlade **Milanka Opačić** javnosti predstavila odustajanje Vlade od outsourcinga i priklanjanje rješenju tzv. spin-offa, odnosno izdvajanja 26 tisuća zaposlenih u državnu tvrtku. Koordinator 17 sindikata Željko Stipić javnosti prenio stav kako se sindikati protivite bilo kojoj vrsti izdvajanja, odnosno da će se referendumom spriječiti svako izdvajanje pomoćnih poslova u javnom i državnom sektoru.

17. lipnja Predsjednik Preporoda Željko Stipić, zajedno s predsjednicom Županijskog vijeća osnovnih škola Međimurske županije Irenom Levačić i predsjednikom Županijskog vijeća srednjih škola Međimurske županije Jasenom Pleh, u Čakovcu održali tiskovnu konferenciju „Izjašnjava građana o raspisivanju referenduma za Zakon protiv izdvajanja pomoćnih poslova u javnom sektoru“. Na tiskovnoj konferenciji je posebno istaknut veliki doprinos Međimurske županije akciji 17 sindikata.

18. lipnja 17 sindikata održalo tiskovnu konferenciju „19. lipnja – završetak akcije prikupljanja potpisa za referendum o donošenju Zakona protiv izdvajanja pomoćnih poslova u javnom i državnom

sektoru“. S tiskovne je konferencije javnosti poslan podatak o više od 450 tisuća prikupljenih potpisa. Također, najavljen je posljednji dan (19. lipnja) prikupljanja potpisa. Sudionici tiskovne konferencije su se osvrnuli i na najavu Vlade o odustajanju od outsourcinga i najavi osnivanja državne tvrtke (spin-off) koja bi preuzela radnike u javnom i državnom sektoru koji rade na poslovima čišćenja, pripremanja hrane i drugim pomoćnim poslovima.

23. lipnja Sastao se Organizacijski odbor 17 sindikata. Na sastanku se raspravljalo o prikupljanju i objedinjavanju prikupljenog referendumskeg materijala na županijskoj razini i s i dostavi referendumskeg materijala u Zagreb. Odlučeno je da sav materijal mora biti dostavljen u Zagreb od petka 27. lipnja. Također, okvirno je dogovoren sastav povjerenstva koje će od 30. lipnja raditi na pregledavanju pristiglog materijala.

1. srpnja Na tiskovnoj konferenciji 17 sindikata predstavilo ukupan broj prikupljenih potpisa. Javnost je s tiskovne konferencije obaviještena kako je kroz 15 dana, od 5. do 19. lipnja prikupljeno 624 409 potpisa. Prema broju prikupljenih podataka prednjačili su Grad Zagreb s 151 088 potpisa (22,27 posto), Osječko-baranjska županija 54 874 potpisa (20,94 posto), Bjelovarsko-bilogorska županija 19 408 potpisa (19,20 posto) i Međimurska županija 17 882 potpisa (18,92 posto). Sindikati su, umjesto potrebnih 10 posto prikupili skoro 17 posto birača. S tiskovne konferencije najavljeni su predaja potpisa u Hrvatskom saboru i referendumska kampanja.



TEL. 01 48 14 891

POZIV NA SURADNJU

Zahvaljujući vašim tekstovima, fotografijama i karikaturama neka naše glasilo bude još kvalitetnije i raznovrsnije. Vaše priloge šaljte na:

ured@sindikat-preporod.hr

Glasilo Sindikata zaposlenika u hrvatskom školstvu Preporod Petrinjska 59a 10000 Zagreb

Izdavač: SZHS Preporod Uredništvo: Gordana Kovač-Bluha Sebastijan Troskot Sonja Mudrić Urednik: Željko Stipić

Glasilo je besplatno; objavljeno je Ministarstvu kulture sektoru za informiranje 19. lipnja 1995. godine, klasa: 008-02/95-01-01, ur-boj: 532-03-5/2-95-01/142. Rješenjem Ministarstva kulture od 6. srpnja 1995. godine

klasa:612-10/95-01-1267, ur-broj: 532-03-1/7-95-01.

Glasilo je oslobođeno poreza

Priprema i tisak: Denona d.o.o.